

ТИСЯЧА НЕБЕЗПЕЧНИХ СВІТІВ

Мін — звичайнісінька дівчинка-підліток, котра мешкає із родиною на занедбаній курній планеті Чінджу. І, звісно ж, як і будь-яка лисиця, вона може перекидатися на що завгодно: людину, тварину, навіть стіл у їдальні. І так, вона має силу Чарів, тобто може керувати людськими емоціями та змушувати людей бачити те, чого насправді немає. Однак не все так круто, якщо ти застрягла в маленькому куполоподібному будинку, щоночі спиш із кузинами в заюрбленій спільній кімнаті, а вони ще й хрюпають, а ти, крім того, кожнісінького дня мусиш лагодити конденсатори в гідропонічному пристрої. Мін відчайдушно прагне вступити до Космічних сил, як і її старший брат Чун, аби на власні очі побачити Тисячу світів та пережити неймовірні пригоди!

Мама все одно ж не дозволить їй застосовувати магію. На відміну від інших надприродних, наприклад драконів, які вміють контролювати погоду, та гоблінів, які можуть прикалкати предмети нізвідки, лисичі духи мають кепську репутацію. За прадавніми віруваннями, лисичі змінювали подобу, щоб обманювати й грабувати людей. Родина Мін ніколи навіть і не думала про таке, однак через давню упередженість їм доводиться приховувати свою справжню сутність.

Якось до матері Мін навідався слідчий від уряду. Він приніс жахливі новини: Чун зник. Ба гірше, Чуна підозрюють у державній зраді: мовляв, він покинув свій пост і вирушив на пошуки легендарної реліквії, здатної змінювати світи, — Драконової Перлини.

Мін знає, що Чун ніколи не дезертирував би з Космічних сил. Певно, з ним щось сталося. Йому потрібна допомога. На жаль, ніхто не зважав на думку Мін, а надто після того, як вона вдарила слідчого за наругу над честю брата і той знепритомнів. Родина вирішила відіслати її в глушину, аби вберегти від ще більших неприємностей, але Мін має інші плани. Вона тікає з дому, намірившись вирушити до зірок услід за Чуном. Юний лисичий дух, сама-одна супроти цілих галактик, ризикне всім заради того, щоб знайти брата й розгадати таємницю давно втраченої Драконової Перлини.

Пристебніться, любі лисичі! Приготуйтеся до епічних космічних боїв. Налаштуйтеся на магію та лазери, привидів і драконів, міжзоряних піратів та бойовничих тигрів. У Тисячі світів причаїлися різноманітні небезпеки, однак там є й безцінні магичні скарби, які треба відшукати. Якщо Мін це вдасться, вона зможе врятувати не лише брата, а й усю свою планету.

Ви ще ніколи не читали нічого схожого на «Драконову Перлину». Це екзотичне, рідкісного смаку поєднання корейського фольклору, магії та наукової фантастики, що змусить вас палко жадати нових пригод у Тисячі світів!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ОДИН

Того ранку я мало не прогавила прихід незнайомця. Люблю поспати, хоча й нечасто маю таку нагоду. Прокидатися означає прокидатися рано. Навіть у ті дні, коли в мене уроки, мама з тітоньками дають мені купу завдань, які я спершу мушу виконати. Прочистити гідропонічний пристрій біля нашого куполоподібного будинку. Намудрувати сніданок з тих небагатьох овочів, які в нас є, спершу переконавшись, що вони вже як слід дозріли, щоб задовольнити тітоньок.

Перевірити, чи не забилися раптом повітряні фільтри всюдисущим пилом.

Життя на Чінджу не дуже радісне. Я відраховую дні до свого п'ятнадцятиліття. Ще аж два роки лишилося до того, як я зможу скласти вступні іспити до Космічних сил Тисячі світів та вслід за братом Чуном піти на службу. Лише ця думка й підтримує мене.

День, коли до нас завітав незнайомець, був не схожий на інші дні.

Я згорнулася під старенькою ковдрою, уперто вдаючи, що сплю, навіть попри те, що світло почало пробиватися крізь вікна. А потім моя найстарша кузина Бора почала занадто голосно хропіти, і на це не можна було не зважати. Я часто мріяла про власну кімнату, замість того щоб тіснитися разом із трьома кузинами. А особливо відколи Бора почала хропіти, немов дракониха. Я штовхнула її під бік. Вона рохнула, але не ворухнулася.

Ми спали на старенькій стьобаній ковдрі, яка дісталася нам від предків, мабуть, ще перших поселенців на цій планеті. Колись на ній були вишиті сороки й квіти — символи удачі. З роками більшість ниток розторочилась, і тепер малюнок майже не простежувався. Коли я була меншою, то запитала в мами, чому вона не застосовує Чари, аби відновити її. Мама суворо поглянула на мене, а потім пояснила, що їй би довелося робити це щодня, бо магія вивітрювалася б: речі не настільки сприйнятливі до Чарів, як люди. Я швидко змовкла, бо не хотіла, щоб до моїх щоденних обов'язків додалося ще й це. На щастя, мама взагалі не схвалювала застосування Чарів, тож на тому й скінчилося.

Усе життя я стежила за тим, щоб не виказати лисячої магії — нашого спадку. Ми жили, замаскувавшись під звичайних людей, і лише зрідка застосовували вміння змінювати подобу чи піддавати Чарам інших. Мама наполягала, аби ми поводитися як добропорядні, цивілізовані куміхо та підтримували гарні стосунки з сусідами-фермерами, споконвічними мешканцями Чінджу. Колись лисиці вдавалися до хитрощів, наприклад, перетворювалися на прекрасних людей, щоб заманити самотніх мандрівників ближче та висмоктати їхні життя. Але наша родина такого не робила.

Ця споконвічна упередженість до нас мене дратувала. Інші надприродні, наприклад дракони, гобліни та шамани, могли відкрито застосовувати свою магію й навіть отримувати за це винагороду. Дракони використовують погодні магію в сільському господарстві та в тривалому тераформуванні планет. Гобліни зі своїми шапками-невидимками можуть працювати таємними агентами. Не менш корисне і їхнє вміння прикликати їжу за допомогою чарівних паличок. Шамани, звісно ж, допомагають зв'язатися з предками й духами. Проте ми, лисичі, так і не змогли перебороти кепську репутацію. Та й більшість людей нині вважають, що нас узагалі вже не існує.

Я не бачу причин не застосовувати сили вдома. Гості в нас бувають рідко — у світ Чінджу прилітає небагато мандрівників. За легендою, десь дві сотні років тому шаманка мала завершити тераформування нашої планети за допомогою Драконової Перлини — містичної кулі, здатної створювати життя. Та на шляху сюди і шаманка, і Перлина безслідно зникли. Хтозна, чи є в цій історії хоч дешиця правди. Я знаю лишень те, що Чінджу десятиліттями лишається бідною і її нехтує Рада драконів.

Коли того ранку я неохоче виринула зі сну, то почула в іншій кімнаті незнайомий голос. Спершу мені спало на думку, що це хтось із дорослих дивиться голограмну передачу — можливо, галактичні новини з Перлових пагорбів — і рівень гучності зависокий. Ми завжди отримували звістки про напади зі Світів коштовностей та героїчні зусилля Космічних сил, спрямовані на те, щоб уберегти нас від мародерів, хоча Чінджу й не потерпала від цих сутичок, бо ж розташовувалася далеко від кордону. Але звук із голограмного пристрою завжди був із перешкодами. А цей голос звучав чисто, без жодних перешкод.

І він не належав нікому з сусідів. Я знала всіх, хто мешкав на віддалі години їзди на скутері. Проте не лише незнайомість голосу, такого глибокого і спокійного, змусила мене сісти й прислухатися. У нашій громаді ніхто не розмовляв так офіційно.

У нас проблеми з органами влади? Невже хтось таки з'ясував, що лисячі дури — це зовсім не міф? Голос незнайомця воскресив мої дитячі страхи, що нас упіймають.

— Ви, мабуть, помиляєтеся, — це говорила мама. У її голосі чулося напруження.

Тепер я й справді почала хвилюватися.

— ...жодних помилок, — промовив голос.

Помилку у чому? Треба дізнатися більше.

Я висковзнула з-під ковдри, залякнувши на місці, коли Бора захропла й перевернулася. Від двигунів зорельота шуму значно менше. Але якщо незнайомиць і почув нестерпне хрипіння Бори, то ніяк цього не виказав.

Я ризикнула скористатися Чарами, щоб зробитися непомітною, сірою, невиразною. Лисиці можуть унюхати магію одна одної. Одна з тітоньок порівнювала це відчуття з тим, коли нестерпно хочеться чхнути, та ніяк не виходить; але мама могла достатньо відволіктись, аби цього не помітити.

— Як таке можливо? — почула я мамине запитання.

Я напружилася. Мама була помітно стурбована, а на моїй пам'яті вона ніколи не виказувала слабкості перед незнайомцями.

Я навшпиньках вийшла зі спальні й зазирнула до кімнати. Там стояла мама — маленька, але виструнчена. А потім стала друга несподіванка. Я мало не чхнула.